

IOAN ROȘCA

Combaterarea „antisemitismului” folosește subjugării românilor? (xxxv)

5. Restituirea vechii prăzi... in integrum

5.6a. Ocupantul sovietic... reconstituie capitalismul evreiesc

La numai o săptămâna de la năvala armatei roșii (înainte de semnarea armistițiului de la Moscova (cînd/unde rușii au acceptat introducerea, din culise, a anexei: „Măsurile prevăzute la art. 2 al Convenției referitoare la internarea cetățenilor germani și unguri, actualmente aflându-se în teritoriul român, **nu se aplică cetățenilor de origine evreiască ai acestor țări**”), noua putere de la București pregătea terenul pentru... retrocedarea proprietății private, din patrimoniul statului, către capitaliștii evrei. Decretul nr. 445 din 1 septembrie 1944 a anunțat intenții ce s-au realizat iute, chiar înainte de sfîrșitul anului/ războiului: „**Oficiul [...] (b) va lichida patrimoniul Centrului Național de Românizare, soluționând problemele în legătură cu acesta, potrivit normelor ce se vor stabili prin lege specială. c) Va rezolva problemele minoritare și de migrațiune.**”).

Priorități ciudate soseau deci pe tancurile sovietice, potrivite cu războinicii despre care Mihai Pelin scrie : „**Când sovieticii au invadat România, în rîndul trupele lor [...] se aflau numeroși ostași evrei, care au început rînd pe rînd să dispară, renunțând la hainele militare și intrînd în contact cu organizațiile sioniste și instructorii palestinieni, care izbuteau în cele din urmă să-i scoată clandestin sau legal din țară, cu acte false și biografilii inventate**”; sau cu reveniții vremelnici în vitrega casă provizorie, despre care, tot el adaugă: „**Intr-o notă informativă a Prefecturii Poliției Capitalei se consemna înființarea la București a unui comitet de ajutorare a celor 40.000 evrei repatriați din URSS. Prima ședință a comitetului a avut loc la 5 octombrie 1946 [...]. Dar și aceștia nu doreau nimic altceva decît să emigreze în Palestina.**” Doreau să plece în fundul gol, sau a trebuit ca întîi să li se refacă averile/conturile, ca să poată pleca re-intremați spre adevăratul „acasă” și să poată începe apoi balul roșu peste noi?

Cum de s-au înlîntuit etapele... exact așa cum aveau evreii nevoie? Înțelegem că se răsturnase definirea „inamicilor”, România continuînd războiul alături de URSS (nu și evreii „noștri”, care au fost scuțiți de concentrare și după 23 august...). Dar ce interes avea cuceritorul comunist ca să forțeze imediat restituirea către evrei, adică refacerea geografiei economice capitaliste? Această neverosimilă agendă a aparatului kominternist instalat atunci la putere relevă alianța ce ne-a învins atunci. **Tot nu vor unii să recunoască aportul evreilor la instalarea comunismului în România. Ce-ar fi să ne ocupăm de sprijinul dat de comunism la instalarea evreilor în Israel?**

Vom sesiza similitudinea (sau legătura) cu faptul că, la o săptămîna de la „revoluția din decembrie”, tot înainte să apără vreo ordine legitimă în noul regim, se dădea decretul CFSN ce deschidea calea „revenirii” evreilor în țară. Și tot în acest registru al grabelor semnificative (la trecerea la noi etape), să observăm și că operația, crucială, de disponibilizare a proprietății comune a poporului român prin legea 15/1990 (opera lui Brucan/Roman, anterioară modificării Constituției) corespunde vitezei de emitere a legilor de restituire, de după 23 august 1944. **Cum să mai credem că s-a folosit comunismul de evrei și nu și invers** - așa cum susține/ demonstrează Soljenitzin? Căci oricît s-ar strădui lătrăii să ne ametească cu fleacuri despre „antisemitismul” larvar al acelor ani mutații, măsurile luate de puterea instalată atunci arată caracterul ei filosemit; așa cum vom arăta, începînd cu ce ne doare, în acest segment.

Proprietățile pierdute de evrei în perioada persecuției antisemite au fost recuperate iute (așa cum am văzut că recunoșteau liderii FCER, în *Realitatea Evreiască*) **pe baza legii 641/19.12.1944**, care declară, la art.1: „*Sunt și rămân abrogate pe data publicării lor, toate măsurile legislative prin care s'au luat dispo-*

zițiuni discriminatorii privitoare la evrei. Prin efectul abrogării acestor legi, se anulează toate dispozițiunile juridice date pe baza lor de orice autorități publice, fie dispozițiuni generale, fie individuale, inclusiv cele cuprinse în hotărîri judecătorești” [...].

Retrocedarea a fost radicală și a vizat toate formele de înstrăinare:

- preluarea de către stat: „*Art. 19. Bunurile și drepturile de orice fel, intrate prin efectul dispozițiunilor legislative abrogate de articolul 1 în patrimoniul Statului, respectiv al Centrului Național de Românizare sau al oricărui alt dobânditor; se socotesc că n'au ieșit niciodată din patrimoniul titularilor deposezați și vor fi restituite acestora în condițiunile prezentei legi, fără îndeplinirea vreunei formalități de transcriere sau intabulare*”; *Art. 21. Înstrăinările sau grevațiunile de orice natură, făcute de Stat sau de alte persoane, referitoare la aceste bunuri, după intrarea lor în patrimoniul Statului, sunt desființate de plin drept pe data efectuării lor*”; [...]

- vînzarea prîpîită sub presiune/valoare sau acapararea fără forme legale: „*Art 29. Vînzările locuințelor și terenurilor din jurul acestora, situate în vetrele satelor și târgurilor,[...] către sâtenii muncitori de pămînt, rămân valabile. Orice alte asemenea vînzări, făcute către alte persoane, se desfițează de plin drept pe data efectuării lor, în condițiunile prezentei legi.*”; [...]

„*Art 49 [...] Bunurile imobile care în termenul fixat n'au fost determinate a fi expropriate vor fi restituite proprietarilor evrei la 23 Aprilie 1945*”

- ascunderea sub nume creștinești (botezul nostru nelăsînd urme permanente, ca al lor) sau restructurarea relațiilor de familie în scopul evitării înstrăinării (stratageme reamintite de

Art. 17: „**Divorțurile pronunțate între părți, în timpul dela 1 Ianuarie 1938 - 23 August 1944, în care ambii sau unul din soți este evreu, vor fi anulate la cererea ambilor soți, dacă nici unul din ei nu s'a recăsătorit între timp**.”): Art. 30. „Donațiunile între soți și către descendenți, consimțite în aplicarea legilor Nr. 143 din 10 Martie 1943 și Nr. 286 astfel cum aceasta a fost republicată în Monitorul Oficial Nr. 143 din 22 Iunie 1944, sunt revocabile. Vînzările consimțite în aplicarea acelorasi legi, sînt anulabile [...]”.

Dacă ținem cont de contextul emiterii acestei legislații, litera și spiritul ei (vezi și art. 26 - retrocedarea bunurilor mobile conexe; 34 - restituirea sumelor încasate de stat; 39 - mutările prezumate ca rasiale; 46 - evacuarea deținătorilor întărită procedural de art. 50 - chiar pentru cei plecați din țară; art. 52 - refacerea contractelor de arendare; art 60 - daune plătite de stat), **sînt atît de net favorabile evreilor, în dauna statului, încît nu pot fi explicate decît renunșind la mitologia cu care a fost acoperită instalarea comunismului la noi**. Bunurile fiind returnate evreilor (chiar atunci cînd ei le înstrăinaseră pe bani)... ca să fie re-naționalizate peste cîțiva ani. Să confruntăm, de exemplu, art. 33 („*Vasele se restituie proprietarilor, urmînd a fi supuse dispozițiunilor legale în vigoare, cu privire la asemenea bunuri*”) cu art. 73. al Legii 119 din 11 iunie 1948 („*Toate vasele fluviale si maritime, enumerate în lista anexa Nr. XXVII, precum si toate vasele sub pavilion romanesc, scufundate în apele teritoriale romanesti sau straine*”). Și la fel pentru fiecare categorie de bunuri retrocedate în 1944... **Nu era normal să ne întrebăm, de mult, ce rost a avut acest joc cu aparentă sumă nulă?** A fost o uriașă zăpăceala? A s-a schimbat macazul după apariția statului Israel, care cerea trimiterea răzibunătorilor antinaziști în sprijin contra băștinașilor arabi? Nu cumva au tras alții cărțile cu Păcăliciile imobiliari, evreii plecînd acasă cu recuperări consistente?

Să se fi repezit evreii la a reîntra provizoriu în posesia unor imobile - deși era imposibil să nu fi știut - de la frații lor puși la cîrma țării de armata roșie, ce-i așteaptă din partea salvatorilor de nazim, pe măsură ce țara e comunistizată? Mai cîrînd e firesc să prezumăm un aranjament ocult (bani, acțiuni și forme complexe de compensare), avînd în vedere jucătorii/interesele în joc în acel moment. Astfel s-ar explica stupefianta resemnare cu care evreimea s-a lăsat deposedata de comuniști după 1948, de toată avuția pe care tocmai o recuperase, în baza legilor reparatorii. Nu e ciudat că reluarea, amplificată, a loviturilor economice ce au atins evreimea înstrăită, a fost operată de o administrație înșesată/controlată de evrei, la nivelul tuturor ministerelor implicate (finanțe etc)? Nu avem temeieri de suspiciune, privind desfășurarea reală a operațiilor, în atări auspicii? Adică să bănuim că o (bună) parte din

evreii ce urmau a fi re-expropiați și-au înstrăinat la timp proprietățile, convertind capitalul în valută/aur etc. (sau transferînd valoarea afară, printr-o marfă exportată pe valută achitată în exterior); sau că au folosit altfel de scheme pentru a nu pleca în Israel cu mîna goală, așa cum ni s-a spus)? [...].

Din raportul comisiei Wiesel deducem că unii evrei rămăsese - ca chiriași - în casele lor [...] Deci unii nu au avut decît a lua notă că au redevenit proprietari, prin legea 641/19.12.1944 [...]. Dar cum or fi fost scoși din case proprietarii care cumpăraseră imobilele vîndute de evrei (eventual terți de bună credință)? N-au somat avocații/judecătorii după 1944; s-au cam îmbogățit (vezi mărturia lui Pandrea) mulți dintre cei care au participat apoi la genocidul juridic comunist.

Dosarul acestei complexe operații de reconstituire este complet ocultat (eu cel puțin nu l-am găsit analizat de cineva). Arhiviștii/istoricii de serviciu au protejat/ocolit gaura neagră. Nu degeaba a fost atacată/ocupată reduta IICC, cu cercetători dedicați studiului... holocaustului, în numele tratării înfrățite a „totalitarismelor” de sens contrar. Credeți că vor publica acești descuscăreți de simpozion date despre ce semnalează eu aici?

Reîmproprietărirea evreilor sub cnutul armatei sovietice nu a fost un episod accidental, generat, să spunem, de ura comună împotriva nazismului, ce trebuia să se estompeze după 9 Mai 1945. Rușii au avut de plătit o poliță grea, pentru sprijinirea efortului lor de război. Șirul legilor speciale, în sprijinul refacerii proprietăților evreiești, continuă ani buni.

Astfel, la 1 august 1945, apare LEGEA nr. 607 care cuprinde măsuri... și mai excepționale :

- la Articolul 1: „**Actele de dispozițiune încheiate de un evreu, persoană fizică sau juridică, vor fi anulate, de drept, la cererea acestuia, în următoarele cazuri:**

a) Dacă au fost încheiate în timpul de la 6 Septemvrie 1940, pînă la 28 Martie 1941, cu o persoană care făcea parte sau milita într'o organizație legionară, fascistă, hitleristă sau antisemită, ori cu soțul, ascendenții sau descendenții unor asemenea persoane; [...] e) Dacă, în timpul dela 6 Septemvrie 1940, pînă la 23 August 1944, cealaltă parte a speculat asupra bunurilor provenind dela evrei; [...] g) Dacă înstrăinarea a fost făcută de evreu, în timpul dela 9 August 1940, pînă la 23 August 1944, ca urmare a unei obligațiuni impusă prin legile antievreiești, sau dacă a avut drept obiect un bun devenit nefolositor din cauza interzicerii exercitării profesiunei sale; [...] h) Dacă s'a încheiat, în timpul dela 22 Iunie 1941, pînă la 23 August 1944, și evreul contractant locuia în Bucovina de Sud, sau în localitățile din care s'au făcut deportări sau evacuări în masă; [...] i) Dacă s'a încheiat în timpul dela 6 Septemvrie 1940 pînă la 23 August 1944, de un evreu, care era deținut în închisoare, internat în lagăr, sau deportat pentru motive politice [auto-servire a ilegalităților!] ori rasiale, sau care fusese privat de libertate, pentru aceleași motive, în cele șase luni ce au precedat încheierii actului, în aceleași condițiuni, se vor anula și actele încheiate cu soțul sau descendentul minor al evreului deținut, internat în lagăr sau deportat; j) Dacă, în momentul încheierii actului, bunul care acesta se referă, intră în prevederile legilor pentru trecerea bunurilor evreiești în patrimoniul Statului [...]”.

- la Articolul 2: „**Consimțămîntul evreului contractant se prezumă, pînă la proba contrară, că a fost smuls prin violență, iar actul va fi anulat, la cererea acestei părți; a) Dacă actul, încheiat în timpul dela 6 Septemvrie 1940, pînă la 23 August 1944, a avut ca obiect înstrăinarea totală sau parțială a unui mic fond de comerț, industrie ori meserie sau a prăvăliei, apartamentului, localului sau atelierului**” [...].

d) Dacă, în timpul de la 6 Septemvrie 1940 pînă la 23 August 1944, cealaltă parte exercitând numai în fapt o putere publică, a aprobat sau înlesnit fostului titular evreu, soțului, ascendenților sau descendenților acestuia în intervalul de 30 zile care a precedat sau urmat actului, o exonerare, de obligațiuni sau o activitate de orice natură, **chiar dacă această aprobare sau înlesnire era îndreptățită** [...]”.

Legea aceasta inedită (o răsturnare a ideologiei juridice, justificînd legitima apărare contra statului abuziv - care ar fi un excelent precedent, dar neaveniții nu vor avea nicicînd acces la invocarea lui) **repune în proprietate pe evreul care a procedat ilegal și cu rea credință:** simulînd debarasarea de bunurile sale, comițînd fals în declarații pentru a dribla legile vexatorii (denunțate retroactiv ca nevalabile). El recapătă automat tot ce a încercat ilegal să ascundă. Avem de a face cu o retro-premiere juridică a delictului, aplicabilă însă numai evreilor (la care dogma non-retroactivității nu rezistă...), care **aruncă lumină** (a se vedea și Radu Lecca: „*Eu i-am salvat pe evreii*

din România”) și asupra **modului cum s-au descurcat o parte dintre cei vizați de măsurile economice antisemite**, obișnuiți să cultive coruptibilitatea administrației românești:

Articolul 3 „**Actele încheiate, în timpul de la 6 Septemvrie 1940 pînă la 23 August 1944, de un evreu persoană fizică sau juridică, se prezumă simulate** - pînă la proba contrară - și se vor anula la cererea acesteia în următoarele cazuri: a) Dacă cealaltă parte a fost asociat, salariat sau sfătuitor tehnic ori juridic al evreului; b) Dacă dobânditorul era în stare de insolabilitate, notorie și nu poate justifica mijloacele materiale proprii în măsura în care ar fi fost necesare pentru încheierea actului; c) Dacă s'a stipulat că plata a cel puțin jumătate din preș se va face din beneficiile bunului sau întreprinderii ori din sumele realizate din vînzarea mărfurilor întreprinderii; d) Dacă fostul titular sau rudele acestuia, pînă la gradul IV inclusiv, au finanțat întreprinderea, în total sau cea mai mare parte, ori dacă au garantat în aceeași măsură creditele necesare; e) Dacă prestațiunea dobânditorului constă într'o rentă viageră sau într'o obligațiune de întreținere sub orice formă, în favoarea fostului titular; f) Dacă fostul titular a fost angajat ca salariat la beneficiarul actului, sau dacă a continuat, cu procură sau în fapt, să administreze bunurile care au făcut obiectul actului; g) Dacă fostul titular a devenit asociat în participație sau în nume colectiv sau în comandită a dobânditorului, cu privire la bunurile care au făcut obiectul actului; h) Dacă - în întreprinderile comerciale sau industriale - în toate posturile de conducere (director, administrator-delegat, procurist) sau în toate funcțiunile esențiale (casier, contabil, șeful personalului) au rămas vechii salariați evrei chiar dacă au fost dublați de formă; i) Dacă fostul titular a continuat să dețină, cu titlu precar sau fără titlu, bunul care a făcut obiectul actului; j) Dacă în societățile pe acțiuni, acțiunile transmise de foștii acționari evrei au rămas, fără cauză, în mâinile lor sau în casa societății, după transferul făcut pe numele noilor acționari.”

Și așa mai departe, la articolele: 4: „Donațiunile consimțite de evrei pentru evitarea măsurilor antievreiești [...]”

5: „Bunurile dobândite cu bani procurăți de un evreu și care se află în patrimoniul dobânditorului [...]”

6: „[...] Anularea în temeiul dispozițiunilor art. 1 și 2, își produce efectele și față de terții subdobânditori de drepturi reale imobiliare, chiar dacă imobilul este înscris în cartea funciară [...]”

7: „[...] Terții subdobânditori de fonduri de comerț, industrie sau meserie se prezumă de rea credință, pînă la proba contrară. [Spre deosebire de evreul descuscăreț, delincvent de bună credință...]

11: „Cînd actul anulat a avut de obiect o transmisiune de acțiuni nominative ale unei societăți anonime, se vor anula, toate transferurile și mențiunile ulterioare [...]”

19: „Acțiunile întemeiate de dispozițiunile prezentei legi se vor putea intenta în termen de 3 luni, iar pentru cei a aflați în străinătate, în termen de un an, de la publicarea legii de față [...]”

22: „Hotărârile judecătorești definitive, date în procesele pentru anularea sau declararea simulației actelor încheiate de evrei în timpul dela 6 Septemvrie 1940 pînă la 23 August 1944 vor putea fi revizuite pe baza prezumțiunilor stabilite de prezenta lege [...]”

24: „Declarațiunile confirmative date de evrei, conform prevederilor Legii nr. 196 din 1942, pentru combaterea camuflajului bunurilor [...], recunoașterile făcute în orice mod de titularul evreu pînă la 23 August 1944, precum și orice probe administrate în baza acelei legi nu constituiesc dovada realității actului aparent [...]”

27: „Bunurile foste evreiești, intrate în patrimoniul Statului ca bunuri ale fostei mișcări legionare sau ca aparținînd fostului Grup Etnic German din România, vor fi restituite foștilor titulari, dacă înstrăinarea lor s'a făcut în împrejurările prevăzute de prezenta lege.” [Iată dovada că restituirea actuală spre GEG, în astfel de cazuri, ascunde o dublă compensare].

Dar severitatea - aruncată la coș , pentru evrei - reappare maiestos - pentru opozanții lor: „**Articolul 32 „Distrugerile, sustragerile sau ascunderile de bunuri, comise în fraudă dispozițiunilor prezentei legi, constituie delictul de sabotare și se pedepsesc cu închisoare corecțională dela 3 pînă la 5 ani, judecarea urmîndu-se după procedura flagrantelor delcte.**”

În schimb.... (asta da lecție de drept preferențial!): Articolul 33: „Se amnestiază toate infracțiunile, indiferent de calificarea lor, fie că au rămas nedescoperite, fie că se găsesc în curs de cercetare, de instrucție, de judecată sau sînt definitiv judecate, care au fost încercate sau săvîrșite pentru conservarea, ocrotirea sau

realizarea drepturilor pe care titularii evrei le pot valorifica în baza prezentei legi. Se amnestiază toate contravențiunile fiscale, săvîrșite cu prilejul actelor care intră în prevederile prezentei legi. Amnestia se aplică autorilor principali, instigatorilor, complicilor și favorizatorilor și tăinuitorilor.”

5.6b. Filosemitismul instalatorilor și dezinstalatorilor comunismului

Deservirea legislativă a evreilor de către pionierii comunismului, prin legea 641/1944 („întîmplător” **absentă de pe lista abrogărilor postdecembriste**), este azi invocată... ca sediu valid de drept/rapt. Cu creativitatea juridică ilustrată de legile restituirii post 1944, nu e de mirare că s-a ajuns acum ca unii evrei, care au ratat termenele pentru revendicări la legile reparatorii postcomuniste, să pretindă în instanțe (cu crescător succes!) că nu e vorba de revocarea naționalizării comuniste (sau a exproprierii celor emigrați) ci de... reîntrarea în posesia proprietății obținute prin efectul legii 641/1944:

„**Arată pârâul că imobilul situat în municipiul Iași, str. Gh. Asachi, nr. 16, a trecut în patrimoniul statului și în administrarea comunei în baza procesului-verbal încheiat la data de 26.03.1949 în conformitate cu prevederile Decretului nr. 125/1948, ca urmare a emigrării proprietarului W.K.[Avem aici precizarea temeiului exproprierii, fără absolut nici o legătură cu holocaustul !] La această dată imobilul se afla în proprietatea autorului reclama-mantului ca urmare a intrării în vigoare a Legii nr. 649/1944, prin care s-au derogat măsurile legislative antievreiești instituite prin Decretul-Lege nr. 842/1941 [...] fiind evident că, deși bunul a reîntreat de drept în patrimoniul foștilor proprietari, în fapt posesia a continuat să fie exercitată de către stat [...]. dreptul subiectiv al unei persoane fizice echivalează cu posesia efectivă asupra unui bun** [Serios?]. Faptul că nu este nevoie de formalități privind transcrierea sau intabularea nu echivalează cu predarea posesiei bunului, **oricînd** proprietarul depozat avînd posibilitatea, conform Legii nr. 641/1944, să solicite restituirea bunului de către cei care-l posedă. [se eludează aici decăderea, în termenele prevăzute în legea invocată] [...] **Curtea a admis [...] acțiunea formulată de W.H prin avocat R.C., în contradictoriu cu părății Primarul Municipiului Iași, Consiliul Local al Municipiului Iași și Inspectoratul Școlar al Județului Iași. A obligat părății să restituie reclamantul imobilul situat în municipiul Iași, str. Gh. Asachi nr. 16 cu suprafața construită desfășurată pe 233,80 m2 și teren în suprafață de 171 m2.**” [Hocus Pocus! Pentru că retrocedarea de după 1944 nu a s-a operat efectiv... se poate sări și peste exproprieria din 1949...]

Sau: „**Prin urmare, în privința legii aplicabile prezentei spețe, instanța de fond reține că este aplicabilă Legea nr. 641/1944 pentru abrogarea măsurilor legislative anti-evreiești, iar nu Legea 10/2001 „așa cum sustine pârâutul Statul Român, prin Ministerul Finanțelor [...]. Caracterul imprescriptibil al acțiunii în revendicare derivă tocmai din imprescriptibilitatea dreptului de proprietate însuși asupra bunului asupra căruia poartă proprietatea [...]. Legea nr.641/1944 este mult superioară ca reglementare legilor restituirii postrevoluționare[...]**”.

Nu e bună? Imobilul, dacă există (prescripția extinctivă operînd doar dacă bunul a dispărut), aparține de drept, imprescriptibil, evreului (sau ciociului de altă etnie). Nu și rumânului de la plug, jefuit similar de statul comunist, pentru care nici o instanță, în ciuda unor prevederi legale metodice eludate din legile fondului funciar, nu a considerat că proprietățile preluate fără acte (și pămîntul încă există!) trebuie retrocedate în numele imprescriptibilității detenției, netulburate de împiedicarea abuzivă a posesiei. Dimpotrivă, cînd urmașii „chiaburilor” nu dispun de vreun document dovedind preluarea de către stat a lotului „abandonat” (căci aceasta s-a făcut la un moment nedefinit, fără acte) li se refuză reconstituirea... pentru că „nu au dovedit continuitatea pînă la prelulare”. Sarcina probei se răstoarnă deci o dată cu categoria vechilor proprietari (care, așa cum vom arăta, are și dimensiune etnică). Iar urmașul țăranelui, în lipsa terenului (dat altora de mafia tranziției) nu are dreptul nici la compensări juste, la valoarea de piață a bunului. De despăgubiri pentru ce a mai înșfăcat/distrus CAP-ul (cărute, cai, vii) neputînd fi vorba. Altă clientelă, alt tratament „juridic”.

Orientarea discriminatorie (filosemită) a regimului care a instalat comunismul poate fi probată analizînd și alte legi. Voi mai spicui (iar) din DECRETUL Nr. 113 din 29 iunie 1948:

art 1 „Bunurile rămase de pe urma evreilor, victime ale unor măsuri de persecuție rasială, religioasă, sau altor măsuri fasciste, decedați, fără moștenitori, trec, în virtutea prezentei legi, în proprietatea Federației Unimilor de Comuni-